

Історія 2016–го і надія 2017–го року

2016–ий рік вже став історією, потонув у вічності, залишаючи поза собою те, що вже здійснилося, а людство оплакує те, що було недобре й дякує за все добро, що здійснилося у світі.

Скільки то було ілюзій і розчарувань?

Скільки любові без відповіді?

Скільки розвіяних нездійснених надій?

Скільки то народу повмирало, опинилося по в'язницях.

Для багатьох життя втратило свою красу.

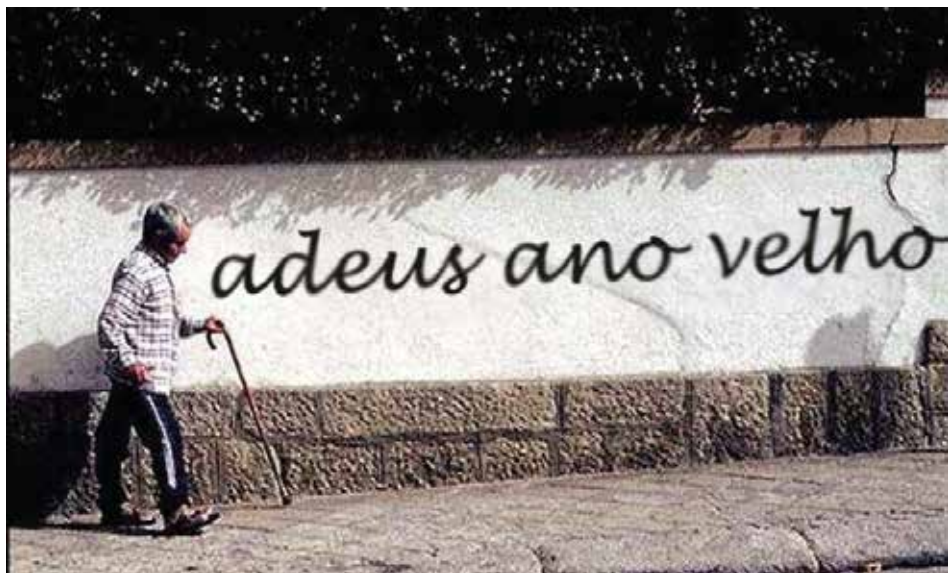
Старий рік розпрощався проливаючи сльози цілого світу...

Але чи той плач буде могли вимити всі плями чорних невдяк, злоби, ненависти? Чи потрапить змити гріхи убивств, нереслідування, знущань? повимітати з усіх закутків людських душ увесь смуток, біль?

Чи потраплять розбудити надію в тих, що втратили всю надію, зросити любов'ю засмучені й спроневірені серця? Все те проминуло, залишаючи лише згадку.

Новий 2017–ий зайняв його місце. Він всміхається і обіцяє багато добра й ласк. Вітаймо його з оптимізмом і в надії на Бога, бо Він з нами у всі дні цього нового року і цілого нашого життя.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ



História do ano 2016 e Esperança do 2017

O ano de 2016 já tornou-se história deixando para trás tudo o que já aconteceu e a humanidade chora o mal e agradece o bem acontecido nesse ano.

Quantas ilusões foram perdidas?

Quantos amores desfeitos, lares destruídos, homens e mulheres, juventude desiludida? Quantos terminaram a sua caminhada nas prisões?

Quantas lágrimas de pobres e abandonados? Quantas esperanças que se foram com o vento e deixaram apenas amarguras e lágrimas?

Quantos perderam o gosto pela vida, aos quais nem a morte significa algo?

Quantos vivem apenas com o alimento do desespero?

O ano velho despediu-se, derramando lágrimas de todo o mundo, de toda a natureza, de todos os homens e mulheres e principalmente derramando lágrimas de tantas consciências desesperadas?

Conseguirá este choro lavar todas as injustiças, calúnias, ingratidões, maldade que envolve o mundo? Conseguirão essas lágrimas lavar os pecados de assassinatos, ódios, perseguições, injustiças? Conseguirá lavar todo o sangue derramado nas estradas, todas as amarguras do passado, para que os que sonham com felicidade possam ter alguma esperança?

Oxalá que as lágrimas do ano 2016 consiga lavar dos recantos das almas humanas todas as tristezas, dores, desilusões, regar a flor da saudade e da esperança que tanto sonha em crescer entre os homens, mas sempre encontra mil dificuldades para crescer! Conseguirão essas lágrimas dum passado amargo regar com amor e delicadeza um belo e florido jardim, onde crescerão flores de esperança, de amor, de bondade, amizade, misericórdia, perdão, esforço delicadeza para o ano que começa... Será este ano de 2017 um ano, onde crescerão belas flores de ESPERANÇA, BONDADE, PAZ e FELICIDADE.

Para esta flor, para a ESPERANÇA, este ano de 2017 sorri e quer, de coração aberto, abraçá-la afetuosamente!



Намірєння за Євангелізацію

на січень - 2017

За всіх християн, щоб, вірні для навчань Господа, старалися молитвою і братньою любов'ю про віднову повного церковного сопричастя, співпрацюючи в службі для викликів людства.

Завдання кожного хрещеного християнина це євангелізація, вона не зупиняється, завжди є щось нове, щоб зробити, і ключ до доброго виконання цього завдання є церковне спілкування, яке підтримується і просуває апостольське служіння, яке чиниться Папою і єпископи в своїх єпархіях те, що ми називаємо Церквою, яка є основним інструментом, що Бог має у світі щоб об'єднати речей, і хто гарантує цей союз є Святий Дух. В теперішнім часом, проблеми що Церква прагне відповісти є очевидні, перші з них є як нести Євангеліє Ісуса Христа в постмодерному суспільстві, яке тепер, здається, вірить в іншу реальність, не прагнуть вічного життя? Відповідь на це питання, здається, важко, але це просто, кожен християнин повинен зберегти свою ідентичність, мате переконаність в ідентичності церкви, бо вона створює відповідальність. В той час де багатьох прагнуть мати владу, слава, задоволення і гроші, Церква йде щоб проповідувати



Намірєння за Євангелізацію

на січень - 2017



Царство Боже і спасіння всім, це здається дивним, але аналізуючи реальність, постмодерний світ буде слухати тільки тих що є переконані на те що проголошується. Таким чином, християнин в будь-якому випадку не повинен прийняти "гуманістичної євангелії", але повинен там де працює, в парафії, в родині, катехізації, разом з парафіяльним священиком, єпископом і Церквою шукати тільки славу Божу. Щоб християни виконали в повноті свою діяльність в Церкві, участь в Євхаристії є необхідним, каже о. Аuzіліо Кеза: "церковне сопричастя в якому кожен вставляється вірою і Хрещенням, має своє коріння і свій центр у Святій Євхаристії". Не існує євангелізація без Євхаристії, це є безпереревна благодать отримання і давання причастя, не можна нікому передавати це причастя, якщо людина не перебуває у спілкуванні з Христом. Святіший Отець закликає нас молитися, щоб всі, миряни, богопосвячених осіб, священики, єпископи, падали духом перед проблемами, але завжди в єдності, благодійності та спілкуванні завжди бути уважним і вірним вченням Христа і Церкви, для сприяння створенню суспільства, і братерство в світі.

Д. Стефан Вонсік, ЧСВВ

Intenção pela Evangelização

para janeiro - 2017

Por todos os cristãos, para que, fiéis ao ensinamento do Senhor, se empenhem com a oração e a caridade fraterna no restabelecimento da plena comunhão eclesial, colaborando para responder aos desafios atuais da humanidade.

A tarefa de todo o cristão batizado é evangelizar e a evangelização não pára, sempre há algo novo a fazer, e a chave para uma boa realização desta tarefa é a comunhão eclesial, que é conservada e promovida pelo ministério apostólico, exercido pelo Papa e pelos Bispos em suas dioceses (eparquias), aqui está o que chamamos de Igreja que é o principal instrumento que Deus tem no mundo para unir as coisas, e quem garante essa união é o Espírito Santo. Nos tempos atuais, são evidentes os desafios que a Igreja tende a responder, o primeiro deles é como levar o Evangelho de Jesus Cristo para uma sociedade pós-moderna que já parece não crer em outra realidade, no divino, no absoluto, na vida eterna? A resposta parece ser difícil, mas é simples, cada cristão deve manter sua identidade, ter convicção da identidade da Igreja, pois ela gera responsabilidade. Enquanto muitos procuram ter poder, fama, glória, prazer, e dinheiro, a Igreja vem para proclamar o Reino de Deus, e a salvação de todos, parece ser estranho, mas analisando a realidade, o mundo pós-moderno só irá



Intenção pela Evangelização

para janeiro - 2017



dar ouvidos a alguém que está convicto daquilo que esta sendo proclamado. Por isso o cristão de maneira alguma deve ser enganado por um “evangelho humanista”, mas deve lá onde atua, na paróquia, na família, na catequese, juntamente com o pároco, o bispo e a Igreja buscar exclusivamente a glória de Deus. Também para que a atuação, e a comunhão do cristão se realize de forma mais plena na Igreja, é indispensável a participação na Eucaristia, diz o Pe. Ausilio Chessa: “A comunhão eclesial, na qual cada um é inserido pela fé e o Batismo, tem sua raiz e o seu centro na Santa Eucaristia”. Não existe evangelização sem a Eucaristia, ela é a contínua e incessante graça de receber e dar a comunhão, não se pode transmitir a comunhão se não esta em comunhão com o próprio Cristo. O Santo Padre nos convida a rezar, para que os todos, leigos, consagrados, padres, bispos, não desanimem perante os desafios, mas busquem sempre em unidade, caridade, e comunhão estar sempre atentos e fieis ao ensinamento de Cristo e da Igreja para a promoção de uma sociedade, e de um mundo mais fraterno. Assim seja!

Diác. Estefano Wonsik, OSBM

Апостольство Молитви

Молитва – могутній середник апостолування

В різний спосіб християни можуть виконувати Христове запрошення до того, щоб нести у світ Його Слово, стати апостолами Його Євангелії. Один з могутніх способів того апостоляту це молитва. Вона має велику силу перед Богом. Генрі Лакордер сказав наступне: “Молитва це всемогутнє діло, яка кладе сили небесні до розпорядимости людей”. А С. Паттон (генерал американських військ під час Третьої світової війни): *“Ті, що моляться роблять багато більше добра для світу ніж ті які воюють; коли у світі все йде зі злого до гіршого, це тому бо є багато більше воєн ніж молитви”*.



Молитва це велика духовна сила, хоч мало хто для неї дає належну вартість. Згідно зі святим письмом, сила молитви це сила самого Бога, який слухає і дає відповідь. Всемогутній Бог може зробити все чого нам потрібно. Для нього нема нічого неможливого (Лк 1,37); Господь запрошує людей, щоб вдавалися до Нього в молитві й вказує яка та молитва повинна би бути: повинна бути витривала й постійна (Лк 18,1); з почуваннями вдячності (Філ 6,4); з вірою (Яків 1,5), згідна з волею Божою (Мт 6,10), повинна мати на меті Божу славу (Йо 4, 13-14), мусить виходити зі щирого серця (Яків 5,16).

Святе Письмо запевняє, що Бог вислухає молитву своїх дітей і дає їм належну відповідь на їхні прохання: “У мойї скруті до Господа візвав я, волав до Бога мого, і він почув мій голос і моє благання дійшло до його вух” (Пс 18,7-8).

Сила молитви не походить від нас – не залежить від наших слів, церемоній, постави тіла перед Богом. Сила молитви залежить від самого Бога, від того хто слухає а не від того хто просить. Всяка відповідь Божа на наші молитви завсіди буде така яка нам найкраща. Бог може й напевно нам дасть найбільше корисну для нас відповідь на наші прохання.

Апостольство Молитви якраз послуговується цим середником, щоб ширити Боже Царство у світі. Не всі мають нагоду й зідбність апостолувати словом або ділами, але всі можуть виконувати великий апостолят молитвою. Тому, важне є, щоб всі члени АМ були свідомі, що вони не лише моляться отак щоб помолитися, але в своїх молитвах і жертвах виконують важливий апостолят в Христовій Церкві.

Тому, дуже важне, щоб усі члени Апостольства Молитви були свідомі, що вони є важливими апостолами тоді коли жертвують свої молитви й жертви в своєму щоденному пожертвуванні в намірах Святішого Отця.

О. Т. Залуцький

Apostolado da Oração

Apostolado pela Oração

O apostolado pode ser feito de diversas maneiras. Uma delas é a oração que tem um grande poder. Henry Lacordaire disse: A oração é o ato onipotente que coloca as forças do céu à disposição dos homens." E George S. Patton (general do 3º Exército dos Estados Unidos durante a Segunda Guerra Mundial): *"Aqueles que rezam fazem mais pelo mundo que aqueles que lutam; e se o mundo vai de mal a pior, é porque existem mais batalhas do que orações"*.

A idéia de que a oração possui um grande poder diante de Deus é conhecida, apesar de muitos não darem a ela o seu devido valor. O poder da oração é simplesmente o poder de Deus, o qual escuta e responde às orações.

Considere o seguinte: Deus pode fazer qualquer coisa; não há nada impossível para Ele (Lc 1,37). Ele convida o Seu povo para se dirigir a Ele com orações que devem ser feitas de uma forma persistente (Lc 18,1); com ação de graças (Fil 4,6); com fé (Tiago 1,5), de acordo com a vontade de Deus (Mt 6,10), para a glória de Deus (Jo 14,13-14) e com um coração correto diante de Deus (Tiago 5,16).

O Senhor escuta as orações de Seus filhos. Ele nos manda orar, e promete ouvir as nossas orações: "Na minha angústia, invoquei o SENHOR, gritei por socorro ao meu Deus. Ele do seu templo ouviu a minha voz, e o meu clamor lhe penetrou os ouvidos" (Sl 18,6).

Deus responde às orações. "Eu te invoco, ó Deus, pois tu me respondes; inclina-me os ouvidos e acode às minhas palavras" (Sl 17,6). "Clamam os justos, e o SENHOR os escuta e os livra de todas as suas tribulações" (Sl 34,17).

O poder da oração não vem de nós – não são palavras especiais que dizemos ou um jeitinho especial como oramos ou até mesmo quão frequentemente repetimos nossas orações. O poder da oração não é baseado em que direção nos viramos ou qual a posição dos nossos corpos quando oramos. O poder da oração não vem do uso de artefatos, imagens, etc. O poder da oração está em Quem escuta nossa oração e a ela responde. A oração nos coloca em contato com o Deus todo-poderoso, e devemos esperar grandes resultados. Qualquer que seja a resposta às nossas orações, Deus a quem oramos é a fonte de todo o poder. Ele pode e vai nos responder de acordo com a Sua perfeita vontade e no momento que Ele julgar correto.

O Apostolado da Oração serve-se, em primeiro lugar, deste meio para divulgar no mundo o reino de Deus. Nem todos têm oportunidade de fazer apostolado com palavra ou com obras beneficentes, mas todos podem rezar: crianças e adultos, pessoas doentes que não podem trabalhar, encarcerados, inválidos, todos podem rezar com palavras e pensamentos e também oferecer seus sofrimentos como oração.

Portanto, é importante que todos os membros do Apostolado da Oração tenham consciência que são importantes apóstolos quando oferecem suas orações, sofrimentos e alegrias no seu oferecimento de cada dia, nas intenções do Santo Padre.

Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Movimento Eucarístico Jovem

O tesouro

Diz uma lenda que certa vez um homem caminhava pela praia numa noite de lua cheia. Pensava desta forma: *"Se tivesse um carro novo, seria feliz"* *"Se tivesse uma casa grande, seria feliz"* *"Se tivesse um excelente trabalho, seria feliz"*. *"Se tivesse uma esposa perfeita, seria feliz"*, *"se tivesse muitas riquezas, seria feliz"*. Nesse momento, tropeçou com uma sacolinha cheia de pedras. Catou-a e continuando sua caminhada, começou jogar as pedrinhas uma a uma no mar cada vez que dizia: *"Seria feliz se tivesse..."* Assim o fez até que somente ficou com a sacolinha vazia, que decidiu guardá-la. Ao chegar em casa, olhou a sacolinha e viu que restou ali uma única pedrinha e ao examiná-la percebeu que tratava-se de um diamante muito valioso. Arrependeu-se, mas era tarde. Quem poderia encontrar o tesouro que ele jogou no mar? Você imagina quantos diamantes jogou ao mar sem parar para pensar?



Quantos de nós vivemos jogando nossos preciosos tesouros, o nosso tempo, os nossos dias e horas, por estar esperando e sonhando e desejando o que não temos, sem dar valor ao que temos perto de nós, sempre esperando que o futuro vai trazer alguma solução dos nossos problemas. O futuro não vai resolver nenhum problema se não tentarmos resolve-lo hoje, neste tempo que possuímos e no qual vivemos. Olha ao seu redor, e, se você parar para observar perceberás quão afortunado você é.

Conta Sundar-Sing, que, nas cercanias de Nepal (Índia), um mendigo pediu esmola durante 21 anos, sentado numa pedra, à beira do caminho. Depois de sua morte foi a pedra removida. Verificou-se, então, com grande assombro, que um tesouro de jóias riquíssimas, pertencentes outrora a um rei famoso, estava debaixo daquela pedra. O mendigo ignorava a existência daquele tesouro. Mas sua ignorância é explicável. O que é estranho é que muitos de nós vivem espiritualmente pobres, quando Deus oferece um tesouro de salvação e felicidade, bastando apenas examinar e aceitar o que a Palavra de Deus diz.

Imagine que você tem uma conta corrente e a cada manhã você acorda com um saldo de **R\$ 86.400,00**. Só que não é permitido transferir o saldo do dia para o dia seguinte. Todas as noites, seu saldo deve ser zerado, mesmo que você não tenha conseguido gastá-lo durante o dia. O que você ia fazer? Você iria gastar cada centavo, é claro! **Todos nós somos clientes desse banco de que estamos falan-**

Movimento Eucarístico Jovem

do. Chama-se **TEMPO**.

Todas as manhãs, são creditados, para cada um, 86.400 segundos. Todas as noites, o saldo é debitado como perda. Não é permitido acumular esse saldo para o dia seguinte. Todas as manhãs, sua conta é inicializada e, todas as noites, as sobras do dia evaporam-se. Não há volta. Você precisa gastar, vivendo no presente o seu depósito diário. Invista, então, no que for melhor: na saúde, na felicidade e no sucesso! O relógio está correndo. Faça o melhor para o seu dia-a-dia.

Para você perceber o valor de **UM ANO**, pergunte a um estudante que repetiu de ano.

Para você perceber o valor de **UM MÊS**, pergunte para um operário que espera o seu salário.

Para você perceber o valor de **UMA SEMANA**, pergunte a um editor de um jornal semanal.

Para você perceber o valor de **UMA HORA**, pergunte aos enamorados que estão esperando para se encontrar. Para você perceber o valor de **UM MINUTO**, pergunte a uma pessoa que perdeu um avião.

Para você perceber o valor de **UM SEGUNDO**, pergunte a uma pessoa que conseguiu evitar um acidente. Para você perceber o valor de **UM MILISEGUNDO**, pergunte a alguém que venceu a medalha de prata em uma Olimpíada.

Valorize cada momento que você tem! E valorize mais, porque você deve dividir com alguém especial, especial suficiente para gastar o seu tempo junto com você. Lembre-se de que o tempo não espera por ninguém. Ontem é história. O amanhã é um mistério. O hoje é uma dádiva; por isso, é chamado de **PRESENTE!**

Questões para discutir na reunião

1. Comentar sobre o que foi dito acima.
2. Como podemos aproveitar bem o nosso tempo?
3. Quando a gente perde tempo?
4. É correto deixar para amanhã o bem que podemos fazer hoje?



Texto para reflexão:

Trabalhando em equipe

Todos têm qualidades para construir um belo edifício

Conta-se numa fábula, que na carpintaria houve uma vez uma estranha assembleia. Foi uma reunião das ferramentas para acertar suas diferenças. O martelo exerceu a presidência, mas os participantes lhe notificaram que teria que renunciar. A causa? Fazia demasiado barulho e, além do mais, passava todo o tempo golpeando.

O martelo aceitou sua culpa, mas pediu que também fosse expulso o parafuso, dizendo que ele dava muitas voltas para conseguir algo. Diante do ataque, o parafuso concordou, mas por sua vez, pediu a expulsão da lixa. Dizia que ela era muito áspera no tratamento com os demais, entrando sempre em atritos.

A lixa acatou, com a condição de que se expulsasse o metro, que sempre media os outros segundo a sua medida, como se fora o único perfeito.

Nesse momento entrou o carpinteiro, juntou o material e iniciou o seu trabalho. Utilizou o martelo, a lixa, o metro e o parafuso. Finalmente, a rústica madeira se converteu num fino móvel.



CONGREGAÇÃO MARIANA

Quando a carpintaria ficou novamente só, a assembléia reagiu a discussão. Foi então que o serrote tomou a palavra e disse: *"Senhores, ficou demonstrado que temos defeitos, mas o carpinteiro trabalha com nossas qualidades, com nossos pontos valiosos. Assim, não pensemos em nossos pontos fracos, e concentremo-nos em nossos pontos fortes"*.

A assembléia entendeu que o martelo era forte, o parafuso unia e dava força, a lixa era especial para limar e afinar asperezas, e o metro era preciso e exato. Sentiram-se então como uma equipe capaz de produzir móveis de qualidade. Sentiram alegria pela oportunidade de trabalharem juntos.

Ocorre o mesmo com os seres humanos. Basta observar e comprovar. Quando uma pessoa busca defeitos em outra, a situação torna-se tensa e negativa. Ao contrário, quando se busca com sinceridade os pontos fortes dos outros, florescem as melhores conquistas humanas. É fácil encontrar defeitos. Qualquer um pode fazê-lo. Mas encontrar qualidades, isto é para os sábios.



(autor desconhecido)

Discussão: Proponha uma discussão sobre as qualidades singulares de cada membro do grupo.

Ler o texto (1 Co 12:12-30).

Em seguida dialogar como cada um apesar de seus defeitos, pode colaborar na construção da comunidade.

Святий Василій Великий

Святий Василій Великий це один з найбільше визначних отців Церкви, святий, єпископ, жив у 4-ому столітті. “Отці Церкви” це люди, в більшості єпископи, які своїм святим життям, знанням, навчаннями і проповіданням багато спричинилися до розвитку й зміцнення Христової Церкви. Святий Василій прославився головню з двох причи: обороною правдивої віри й навчаннями про богупосвячене життя. Він є патріархом й учителем монашого спільнотного життя.

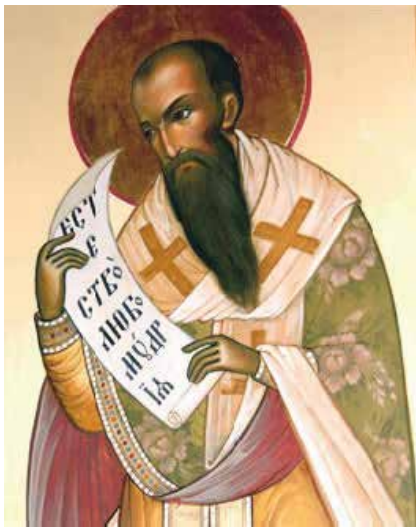
Народився в місті Кисарії Кападокійській, около 329 року. В тих часах Кападокія знаходилася в грецькій території і належала до Візантійської Імперії, а нині вона належить до Туреччини. Його родина вже віддавна була християнська. Чотирьох з його братів нині почитувані як святі: Макрина, Навкратій, Петро Севастійський і Григорій Нісійський.

Ще за молоду родина вислала Василія побирати науки найперше до Константинополя, столиці Візантійської Імперії, а потім до Атенів, великого центру культури в тих часах, де Василій навчався протягом шість років. В тих містах Василій мав за друга Григорія з Назіянзу, великого візантійського святого, з яким тримав солідну дружбу аж до смерти. Чого Василій навчався? Він закінчив найвищі студії тих часів: реторику, філософію і право. Родина приготувляла його на урядове становище, як, наприклад, адміністратора міста.

Але, повертаючися до свого міста, Василій скоро змінив думку. Відчуваючи свого роду розчарування студіями, відчув потяг до монашого життя. Він пізнав монаший рух яким провадив Евстахій Севастійський, рух який був поширився по цілій Кападокії, рішив тоді залишити все, його надійну цивільну карієру й прийняти життя цілковито посвячене Богові.

Але скоріше як прийняв таке життя, хотів краще пізнати монаше життя, тому підприємявся довгої подорожі по Єгипті, Сирії і Мезопотамії, територій де монашество було дуже розвинене. З поворотом до дому, Василій вдавсь зі своєю сестрою Макриною, братом Петром й з ще деякими друзями до родинної посілости в місцевості Анезі, місце відлюдне, посеред зеленої природи, на берегах ріки Іріс, щоб там розпочати спільноту, яка хотіла жити згідно з Євангелієм Христа, стараючися про християнську досконалість.

Але Василій скоро мусів змінити свої думки й плани: Церква кликала його до



Покровитель на Місяць

праці. В тих часах Церква переживала велику кризу через блуди проти віри, які поширювалися на Сході, головню через ересь аріянізму, науку яка навчала, що Ісус Христос не був Богом. Василій рішив тілом і душою віддатися праці в Церкві, був висвячений на єпископа і 370 року став єпископом Кисарії. Віддав всі свої сили для оборони правдивої віри, протиставлячися ересям, відбуваючи різні подорожі й пишучи навчання в обороні правдивої віри.

Святий Василій написав багато й його письма становлять великий духовний скарб Церкви. Написав твори в обороні правдивої віри, проти ересей, проповіді й гомілії та багато різних повчань, які посьогодні актуальні про правдиву науку Церкви. Мають особливу вагу також його “Правила”, що їх написав для своїх монахів й аскетів: це духовні навчання оперті на Святому Письмі, призначені для тих, які бажали жити життям повної християнської досконалости.

Можемо вичислити багато чеснот і заслуг святого Василя Великого. Він належить до великих мужів в історії Церкви, тому його прозвали “Великим”, тобто людина великої святости, глибокої віри, цікавитого відданню Христовій Церкві. З любови до Церкви, Василій боровся відважно в обороні віри, простиставлячися ворогам Христового стаду. Заразом, Василій був “добрим пастирем” і людиною великої любови: в часах голоду в Кападокії він організував і займався кампаніями добродчинних діл милосердя, робив збірки, організував роздачу харчів для убогих. Потім заснував в сусідстві м. Кесарії цілу інституцію добродчинних заведень, де були шпиталі, нічліги, робітні, школа. Святий Василій правдоподібно був першим єпископом який розвинув і поживлявав соціальну працю Церкви.

Друга велика заслуга святого Василя це, що він є патріархом і учителем монашого життя, тобто, посвяченого Богові життя. Він, справді, не започаткував монашого життя як такого: монашество вже існувало перед ним. Але він започаткував нову форму, новий стиль посвяченого життя: життя спільного, згідно з взірцем перших християн, де між ними все було спільне і була в них “одна душа й одне серце”, як про це пишеться в Діяннях Апостолів. Спільнота Святого Василя це спільнота де все повинно бути спільне - спільнота життя, дїбр, дарів, харизмів, старання в усьому руководитися любов’ю. Василій не заснував якогось згромадження або монаший чин, але він є патріархом, духовним учителем монашества, яке за його правилами розвинулося по Сході й мало великий вплив на Заході.

Також наш Чин Святого Василя Великого, як такий, не був заснований Святим Василієм. Чин Святого Василя Великого започаткований 1617 року й його засновниками є Святий Йосафат і митрополит Велямин Рутський. Але заснований на духовних фундаментах Святого Василя, тримається в своїх основах навчань вилжених Святим Василієм в “Правилах” і живе згідно з василіянською традицією.

Святий Василій помер 379 року, маючи неповних 50 років життя, Його свято, в літургїчнім календарі, святкується для 1-го січня (в латинськїм обряді дня 2-го січня).

О. Сотер Шідляр, ЧСВВ

01 De janeiro

São Basílio Magno

Bispo, Confessor e Doutor da Igreja, recebeu o título de Pai dos monges do Oriente, assim como São Bento é considerado o Patriarca dos monges do Ocidente.

São Basílio de Cesaréia da Capadócia, na Ásia Menor, é de uma família de santos. Sua avó paterna foi Santa Macrina, a Antiga, que confessou a fé em Jesus Cristo durante a perseguição de Maximiano Galério. Seus pais foram São Basílio, o Velho, e Santa Emília, filha de um mártir. De seus nove irmãos, mais três foram elevados à honra dos altares: Santa Macrina, a Jovem, São Gregório de Nissa e São Pedro de Sebaste. Basílio, seu irmão Gregório de Nissa e seu amigo Gregório Nazianzeno formam o trio chamado “os três capadócios”.

Basílio nasceu em Cesaréia no final do ano 329. Seu pai era advogado e professor, vinha de família rica e considerada latifundiária, da região do Ponto. Sua mãe era de família nobre da Capadócia. O menino foi entregue aos cuidados da avó Macrina, para a primeira educação. Afirmará ele depois: “Nunca mais olvidei as fortes impressões que faziam à minha alma ainda tenra as palavras e os exemplos dessa santa mulher”. Para defender-se da acusação de heterodoxia, afirmará: “Jamais traí a fé. Como a recebi ainda menino sobre os joelhos de minha avó Macrina, assim a prego e assim a ensinarei até o meu último alento”.

São Basílio estudou inicialmente com o pai, depois em Cesaréia, Constantinopla e Atenas. Nas duas últimas, teve como condiscípulo São Gregório Nazianzeno, a quem se uniu em estreita amizade, e a quem devemos muitos dados de sua vida.

Cristão não só de nome, mas de fato

São Gregório atesta no panegírico de seu amigo: “Ambos tínhamos as mesmas aspirações; íamos atrás do mesmo tesouro, a virtude. Só conhecíamos dois cami-



São Basílio Magno

nhos: o da igreja e o das escolas públicas. Não tínhamos nenhuma ligação com os estudantes que se mostravam grosseiros, impudentes ou desprezavam a religião, e evitávamos os que tinham conversas que poderiam nos ser prejudiciais. Tínhamo-nos persuadido de que era ilusão mesclar-se com os pecadores sob pretexto de procurar convertê-los, e deveríamos temer sempre que nos comunicassem seu veneno. Nossa santificação era nosso grande objetivo, e o de sermos chamados e sermos efetivamente cristãos. Nisso fazíamos consistir toda nossa glória”.(1)

Mundanismo, vanglória e sua conversão

Em Cesaréia passou por uma “conversão”. Embora tivesse sempre levado vida muito regular, procurando sempre a vontade de Deus, os aplausos e louvores que recebia eram tantos que, segundo seu irmão Gregório de Nissa, isso deixou traços de mundanismo e auto-suficiência no jovem professor, que sentiu a vertigem da vanglória. Mas em casa, vendo o exemplo de sua irmã Macrina, que levava a vida austera de virgem consagrada, impressionou-se: “Comecei a despertar como de um sonho profundo, a abrir os olhos, a ver a verdadeira luz do Evangelho e a reconhecer a vaidade da sabedoria humana”. Só então, conforme costume da época, foi batizado e recebeu a ordem sacra de Leitor. Resolveu então vender tudo o que tinha, dando o produto aos pobres, e fazer-se monge.

Ordenador e legislador do monacato no Oriente

Desejava fazer tudo da melhor maneira possível. Resolveu então viajar pela Síria, Mesopotâmia e Egito para visitar os vários cenobitas desses lugares a fim de adquirir um conhecimento profundo dos deveres do gênero de vida que tinha adotado. É preciso notar que a vida religiosa em comum dava seus primeiros passos e ainda não havia aparecido quem a ordenasse, como fez depois São Bento no Ocidente.

Se a impureza de corpo chocava Basílio, muito mais a de alma. Por isso era implacável contra toda heresia ou doutrina dúbia. Tinha um profundo horror ao arianismo, então triunfante até no trono imperial.

Voltando a Cesaréia, começou a colaborar com o bispo local Dianey, a quem muito admirava. Mas, como este entrou numa espécie de acordo com os arianos, rompeu com ele e retirou-se para o reino do Ponto, onde já se haviam fixado sua mãe e irmã. Elas tinham fundado um convento feminino às margens do Íris. Na margem oposta Basílio fundou um convento masculino, que dirigiu durante quatro anos. Nele ingressaram também seu amigo Gregório Nazianzeno e seus irmãos Gregório de Nissa e Pedro de Sebaste.

O governo que Basílio exercia no mosteiro era muito suave, todo ele de exem-

São Basílio Magno

plo mais do que de palavras. Sua doçura e paciência eram a toda prova. Os monges levantavam-se antes do despontar do dia, para louvar a Deus com a oração e canto de salmos. Liam os Livros Sagrados e alternavam a oração com o estudo, dedicando-se, nos tempos livres, ao trabalho manual. De quando em quando Basílio os reunia para ouvir suas dúvidas ou propostas, e os orientava no caminho da perfeição. Surgiu assim sua obra Regras Maiores e Menores, suma de catequese monacal, indispensável no desenvolvimento da vida cenobítica. Graças a São Basílio Magno, a vida em comunidade iria afinal firmar-se no cristianismo, dando base ao movimento monacal que forjou depois a Idade Média. “Se [São Basílio] não criou o monaquismo oriental, infundiu-lhe uma vida nova quando se achava ameaçado de um grande perigo: o de tornar-se uma sociedade de trabalhadores que rezam, ou de rezadores que se matam à força de penitências”.(2) Em todo caso, ficou ele conhecido como o pai do monasticismo do Oriente, como São Bento o é do Ocidente.

Sua firmeza contra os arianos e a “Basilíada”

Em 370, ficando vacante a diocese, o povo de Cesaréia escolheu Basílio para preenchê-la. *“A notícia dessa escolha provocou uma satisfação extraordinária em Santo Atanásio, e ele anunciou a partir daí as vitórias que São Basílio alcançaria sobre a heresia reinante”*. Com efeito, protegidos pelo imperador, uma minoria de bispos sufragâneos de Basílio, adeptos do arianismo, deram-lhe muito trabalho. Mas, com anos de tacto, *“temperando sua correção com a consideração e sua gentileza com a firmeza”*, no dizer de São Gregório Nazianzeno, conseguiu vencer seus oponentes.

Para socorrer as misérias materiais de uma cidade grande como Cesaréia, Basílio nela fundou, em grande terreno que lhe fora dado pelo imperador, uma verdadeira cidade da caridade, que passou a ser conhecida como “Basilíada”. Diz São Gregório que essa obra *“pode ser contada entre as maravilhas do mundo, tal é o grande número de pobres e de doentes que ali são recebidos, tanto são admiráveis a ordem e o asseio com os quais trata-se das diversas necessidades dos infelizes”*. O conjunto tinha hospital, albergue e escola para jovens. Homens e mulheres tinham pavilhões separados. Amplos jardins os dividiam, e no centro estava espaçosa igreja.

Moeda da época do Imperador Valente

O Imperador Valente era de um temperamento muito violento, e para evitar um choque na execução dos decretos de exílio dos bispos católicos, quis ele mesmo visitar as várias cidades do Império. Mas em Cesaréia, dada a grande personalidade de São Basílio, quis preparar o terreno. Mandou então que alguns bispos arianos fossem conversar com Basílio, para ver se conseguiam levá-lo a aderir à heresia. Este

São Basílio Magno

não só não quis ouvi-los, mas os excomungou.

O prefeito Modesto chamou então o bispo recalcitrante. Com boas palavras, tentou induzi-lo a aceitar a heresia ariana. Como Basílio nem lhe desse ouvidos, ameaçou-o gradativamente com confiscação de bens, exílio, tormentos e morte. São Gregório, que estava presente, descreve a cena:

— *Ameaçai-me de qualquer outra coisa, porque nada disso me impressiona*”, respondeu-lhe Basílio.

— *Que dizes?*

— *Aquele que nada tem, está a coberto do confisco. Não tenho senão alguns livros e os trapos que visto; imagino que não sois zeloso de m'os tirar. Quanto ao exílio, não vos será fácil condenar-me: é o Céu, e não o país em que habito que eu considero minha pátria. Eu temo pouco os tormentos. Meu corpo está num tal estado de magreza e de fraqueza, que não poderá sofrer por muito tempo. O primeiro golpe terminará minha vida e minhas penas. Temos ainda menos a morte, que me parece um favor. Ela me reunirá mais cedo ao meu Criador, por Quem somente vivo.*

O imperador não teve êxito maior. Por isso resolveu entregar-lhe logo a ordem de exílio. Mas a Providência velava. Essa noite mesmo o príncipe imperial Valentiniano Gálata, de seis anos, foi acometido por uma febre tão violenta, que os médicos se confessaram impotentes para qualquer coisa. A imperatriz fez notar ao marido que isso era uma justa punição por ter exilado o Bispo, e insistiu em que o chamasse para curar o filho. Basílio ainda não tinha partido. Mal chegou ao palácio, o menino começou a melhorar. Afirmou ao imperador que o menino sararia, contanto que ele promettesse educá-lo na verdadeira religião, a católica. A condição tendo sido aceita, o Bispo rezou junto ao leito do menino, que ficou instantaneamente curado.

Entretanto, pressionado pelos bispos arianos, Valente não manteve sua palavra. Pelo contrário, fez batizar logo o menino por um dos bispos hereges. O menino teve uma imediata recaída e morreu pouco depois.

O terrível golpe não converteu o imperador, que condenou novamente Basílio ao exílio. Quando lhe trouxeram a ordem para assinar, a haste de bambu que lhe servia de caneta quebrou-se em sua mão. Outra haste foi trazida, e teve o mesmo fim. Uma terceira também quebrou-se. Quando Valente fez vir uma quarta, seu braço foi tomado de tremor e de uma agitação extraordinária. Apavorado, ele rasgou a ordem e deixou o arcebispo em paz.

São Basílio, declarado “Magno” e “Doutor da Igreja”, faleceu no dia 1º de janeiro de 379.

Посмертні Згадки

† Відійшла в вічність Сестра Агнета Текля Левчишин

Сестра Агнета Текля Левчишин, роджена 10 листопада 1926 року, в місцевості Маллет - Парана. Батько на ім'я Марко Левчишин, а мама Марія з роду Майсій. Святу Тайну Хрищення отримала з рук Впр.о. Еміліана Ананевича в Парафії Пресвятого Серця Ісусового в м.Маллет – Парана. Хресними батьками були пан Стефан Бозик і Анастасія Гарасимів. У родині було тільки дві дівчинки.



Батьки дуже побожні, щоденно молилися спільно в родині, неділями вели дівчаток на Службу Божу і навчали катехизму. Проживали в місті Дорізон – Парана.

Початкову Школу зробила в Школі Святого Йосифа зі Сестрами Службницями де виростала в м. Дорізон. Четвертий Клас зробила в Instituto Santos Anjos (hoje Imaculada) в Прудентополіс. П'ятий і шостий клас у Сестер Божого Провидіння в Куритибі, а сьомий і восьмий клас у Colégio Estadual do Paraná. Другий Ступінь в Instituto de Educação в Куритибі – Парана. Відтак, у Факультеті Братів Маристів – Куритиба. Вона мала ступінь професора Географії та Історії.

Дня 12 лютого 1946 року, вступила на кандидатуру в Згромадженні Сестер Службниць, коли вчителькою новіціату була с. Венедикта Чорній, а настоятелькою с. Сільвестра Гладка. Облекалася у чернечу рясу 13 липня 1946 року, прибрала собі нове ім'я Агнета на знак нового життя. Перші обіти склала 12 липня 1948 року, а довічну посвяту свого життя Господеві 12 липня 1954 року, коли Головною Настоятелькою Згромадження була с.Вероніка Гаргіль, а Провінційною Настоятелькою с.Теофанія Борщ.

Сестра Агнета виконувала своє служіння у школах, катехизуваннях, провадженні Апостолятом Молитви, приготувляла різні зустрічі, виготовляла стрічки для Апостоляту Молитви, була відповідальною за провід Апостоляту Молитви в Єпархії. Виконувала місію Сестри Службниці в таких місцевостях: Прудентополіс, Куритиба, Апукарана, Сан Павло, Гварапуава, а в році 1972 виконали місію в Англії.

Виконала місію Директорки Курсу Normal regional Dom Bosco у Прудентополі, у Школі матері Божої Слави в Апукарані від 1965 до 1971, а державною Учителькою від 1974 до 1993 в Куритибі. Вона була дуже відповідальна у всіх своїх місійних, шкільних та спільнотних відповідальностях. Любила, щоб усе гарно, прекрасно виглядало. Любила і писала вірші та пісні і для того використовувала різні нагоди. Була обдарована до писаного, говореного та співаного слова. Сестра Агнета вложила "Гимн Апостольства

Посмертні Згадки

Молитви“ який гурток Апостоляту співає по сьогодні. Вона була жертвенна, любила відвідувати хворих, старших та немічних людей. До всіх, мала гарне, потішаюче слово. Не боялася жертви.

Любила молитися, побожна, тиха, мирна, покірна, весела, задоволена, уповала на Бога, дякувала Господеві за дар покликання.

Коли вже чулася ослаблена, потребуєча особливої опіки лікарів, сестер, зістала преміщена до спільноти Оселя Мати Анатолія де проживають старші, вислужені сестри служебниці. Тут її часто відвідували священники з якими співпрацювала, колишні її учні та миряни, члени апостоляту молитви.

Останніх днях її життя Впр. отець Тарсикій Залуцький, ЧСВВ який часто відвідував хвору уділив їй Тайну Єлеопомазаня і відпуст повний.

Дня 31 жовтня 2016 року, Господь застукав до неї й покликав її до себе, і вона відійшла з цього світу по вічну нагороду в небі на 89 році життя і 70 чернечого покликання.

Милосердний Господь винагородив Сестру Агнету Теклю Левчишин відходом з цього світу у глибоко пропам'ятнім часі - “Задушних Днів”.

Дня 1-го листопада, на похороні окрім Сестер Служебниць з різних спільнот взяли участь, Катехитки Серця Ісусового миряни і Члени Апостольства Молитви.

У каплиці в годині 10:00, похоронні моління очолив Преосв. Владика Кир Мирон Мазур, ЧСВВ а співслужили Священники: о. Теодор Галіцький, ЧСВВ, о. Павло Сербай, ЧСВВ, о. Валмор Ширимета, ЧСВВ та Диякон Стефан Вонсік, ЧСВВ.

Після Святого Євангелія Владика виголосив слово: “Наша місія на цій землі є, щоб приготувитися до зустрічі з Господом Богом і від Нього одержати Вічну нагороду. Напевно покійну Сестру Агнету Господь Ісус стрінув у захищаючих Своїх обіймах, щоб дати їй нагороду за відповідально виконане її Богопосвячене Життя. Своє Богопосвячене Життя покійна старанно ,віддано і дуже журливо виконувала. Вона справді ним жила й в нім вцілила Євангельський заклик у порученній їй Владою Згромадження відповідальність про Апостолят Молитви в нашій Українській Церкві. В тій відповідальності покійна всеціло віддала Богові те що Боже. Скільки то Діл Милосердя зробила вона своїм рухливим способом апостолування між вірними у наших поселеннях творячи кружки Апостоляту Молитви і тим уможливлувати членам виконувати різноманітні Діла Милосердя. Наша вдячність Богові за ту Йому посвячену особу Сестру Агнету, а Згромадженню Сестер Служебниць, що віддав цю свою чинкиню до диспозиції Українській Церкві до місії між Апостолятом Молитви. Співом Гимну Апостольства Молитви у наших церквах устами мирян покійна надалі славить і славитиме Бога на Віки”.

По Божественій Літургії відправлено Панахиду і вчасі останнього поцілунку проспівано всіма у каплиці Гимн якого покійна вложила для Апостоляту Молитви.

У поході покійної на цвинтар Св. Йосафата, Члени Апостоляту Молитви старанно дзвонили дзвонами Парафіяльної Церкви Св. Йосафата і з прапором Товариства проводили покійну на цвинтар, де поховані покійні Сестри

Agradecimentos

Служебниці.

Владика запечатав гріб та відмовив останню молитву, разом були присутні ті священники які правили у каплиці.

Закінчино похорон співом Гимну Згромадження.

Хай Господь винагородить с. Агнету, за все її місійне служіння, тихе, святе – жертвенне та покірне життя, за все добре слово, за добрий приклад який залишила кожній з нас жертвуватися з любови до Ісуса в цьому туземному житті, і заробити на вічне, щасливе оглядання Бога в небі.

Вічна їй пам'ять!

Подали сс. Служебниці

Consagração dos novos membros do AO

O Apostolado da Oração de Despraiado – Prudentópolis teve a graça de receber os novos membros que ocorreu no dia 31 de julho de 2016 na Capela São Francisco de Assis. A atual coordenadora do apostolado é a senhora Josefa Horodenski. A solenidade teve como celebrante o Padre Teófilo Melech, OSBM. Os novos membros são:

Aires Millani, Alice Alexandre, Adélia Maria Thomé, Alice Longato Alexandre, Ana Paula Alexandre, Carolayne Czkalski, Celia Miniuk dos Santos, Daiana Penteadó Galvão, Daniele Miniuk, Eva Kulak, Fabiana Prusnal dos Santos, Filomena Lucaciewicz Millani, Helena Kulak, Helena Miniuk Dukevicz, Idazilma M. Conrado, Jacó Gimbariski, Leonilda P. Lucasiecz, Lurdes Kulak, Lurdes Szved, Helena B. Kazoroski, Maria Lucaciewicz, Merizete Czekalski, Marlene Cieira Lopes, Marlene Opszarski Lopes, Marly Terezinha Horodenski Propst, Milena Prusnal dos Santos, Regiane Canesso, Regina D. Maistrovicz, Rosangela Gimbariski, Rosineide Korolhuk, Simone Aparecida Miniuk, Sofia Antunes Penteadó, Solange Gimbariski, Tailine Miniuk.



Intenções para 2017

INTENÇÕES DE ORAÇÃO DO SANTO PADRE CONFIADAS À SUA REDE MUNDIAL DE ORAÇÃO (APOSTOLADO DA ORAÇÃO) PARA O ANO 2017

JANEIRO - *Pela Evangelização:* *Cristãos ao serviço dos desafios da humanidade.*

Por todos os cristãos, para que, fiéis ao ensinamento do Senhor, se empenhem com a oração e a caridade fraterna no restabelecimento da plena comunhão eclesial, colaborando para responder aos desafios atuais da humanidade.

СІЧЕНЬ - *За Євангелізацію:* *Християни в службі для викликів людства.*

За віх християн, щоб, вірні для навчань Господа, старалися молитвою і братньою любов'ю про віднову повного церковного сопричастя, співпрацюючи в службі для викликів людства.

FEVEREIRO - *Universal:* *Acolher os necessitados.*

Por todos os que vivem em provação, sobretudo os pobres, os fígitivos e os marginalizados, para que encontrem acolhimento e conforto nas nossas comunidades.

ЛЮТИЙ - *Універсальне:* *Сприймати потребуєчих.*

За всіх, які переживають випробування, особливо за убогих, втікачів-бездомних і маргіналізованих, щоб вони стрічали гостинне прийняття в наших спільнотах.

MARÇO - *Pela Evangelização:* *Ajudar os cristãos perseguidos.*

Pelos cristãos perseguidos, para que experimentem o apoio de toda a Igreja na oração e através da ajuda material.

БЕРЕЗЕНЬ - *За Євангелізацію:* *Спомагати переслідуваних християн.*

За переслідуваних християн, щоб вони відчували підтримку цілої Церкви в молитвах й в матеріяльній допомозі

ABRIL - *Universal:* *Jovens.*

Pelos jovens, para que saibam responder com generosidade à própria vocação, considerando seriamente também a possibilidade de se consagrarem ao Senhor no sacerdócio ou na vida consagrada.

Intenções para 2017

КВІТЕНЬ - Універсальне: Молодь.

За молодь, щоб вона вміла дати великодушну відповідь для свого покликання, беручи також серйозно під увагу пожертвування свого життя для Господа в посвяченому житті.

МАІО - Pela Evangelização: Cristãos na África, testemunhas da paz.

Pelos cristãos na África, para que deem um testemunho profético de reconciliação, de justiça e de paz, à imagem de Jesus Misericordioso.

ТРАВЕНЬ - За Євангелізацію: Християни в Африці, свідки миру.

За християн в Африці, щоб вони давали пророче свідчення про злагоду, справедливість і мир, за прикладом Милосердного Ісуса.

JUNHO - Universal: Eliminar o comércio de armas.

Pelos responsáveis das nações, para que se empenhem decididamente em pôr fim ao comércio de armas, que provoca tantas vítimas inocentes.

ЧЕРВЕНЬ - Універсальне: Усунення торгування зброєю.

За відповідальних за провід народами, щоб вони старалися дефінітивно закінчити з торгівлею зброї, що спричиняє стільки невинних жертв.

JULHO - Pela Evangelização: Pessoas afastadas da fé cristã.

Pelos nossos irmãos que se afastaram da fé, para que, através da nossa oração e do nosso testemunho Evangélico, possam redescobrir a proximidade do Senhor misericordioso e a beleza da vida cristã.

ЛИПЕНЬ - За Євангелізацію: Особи віддалені від християнської віри.

За наших братів, які віддалилися від віри, щоб вони завдяки нашим молитвам й нашого Євангельського свідоцтва, могли відкрити близькість милосердного Господа й красу християнського життя.

AGOSTO - Universal: Pelos artistas.

Pelos artistas do nosso tempo, para que, através das obras do seu engenho, ajudem todas as pessoas a descobrir a beleza da criação.

СЕРПЕЬ - Універсальне: За артистів.

За артистів і художників наших часів, щоб вони винаходами й здійсненнями свого ума допомогли всім людям відкрити красу створіння.

Intenções para 2017

SETEMBRO - Pela Evangelização: *Paróquias ao serviço da missão.*

Pelas nossas paróquias, para que, animadas pelo espírito missionário, sejam lugares de comunicação da fé e testemunho de caridade.

ВЕРЕСЕНЬ - За Євангелізацію: *Парафії на службі місії.*

За наші парафії, щоб оживлені місіонерським духом, були місцем передання віри й прикладу любови.

OUTUBRO - Universal: *Direitos dos trabalhadores e desempregados.*

Pelo mundo do trabalho, para que sejam assegurados a todos o respeito e a tutela dos direitos e seja dada aos desempregados a possibilidade de contribuir para a edificação do bem comum.

ЖОВТЕНЬ - Універсальне: *Права робітників і безробітних.*

За робітників, щоб знаходили забезпечення, пошану й охорону своїх прав і щоб для безробітних була забезпечена можливість співпрацювати в розбудові спільного добра.

NOVEMBRO - Pela Evangelização: *Testemunhar o Evangelho na Ásia.*

Pelos cristãos na Ásia, para que, testemunhando o Evangelho com palavras e obras, favoreçam o diálogo, a paz e a compreensão recíproca, sobretudo com aqueles que pertencem a outras religiões.

ЛИСТОПАД - За Євангелізацію: *Свідчення Євангелії в Азії.*

За християн в Азії, щоб даючи свідчення Євангелії словами й ділами, сприяли діалогові, мирові й взаємну виrozumінні, головно супроти тих, які належать до інших релігій.

DEZEMBRO - Universal: *Pelos idosos.*

Pelos idosos, para que, sustentados pelas famílias e pelas comunidades cristãs, colaborem com a sua sabedoria e experiência na transmissão da fé e na educação das novas gerações.

ГРУДЕНЬ - За Євангелізацію: *За похилих віком.*

Щоб похилі віком мали підтримку від родин і християнських спільнот й щоб допомагали своїм знанням і досвідом в поширюванні віри й у вихованні нових генерацій.

Vaticano, 3 de janeiro 2016
Papa Francisco